



## Cal buscar solucions

L'informe PISA va establir en el seu moment que, en excel·lència educativa, ens trobàvem situats en els darrers llocs del rànquing europeu. La notícia va tenir un ampli ressò mediàtic i va provocar, com era d'esperar, un cert neguit social i una notable sensació de fracàs. Entre els professionals de la docència i, en general, entre els diversos agents del món educatiu, aquesta impressió va ser més matisada: sense voler ignorar imprudentment les conclusions de l'informe, es va convenir que l'aplicació d'uns paràmetres restrictius de «control-avaluació» estàndard a països de perfil econòmic, cultural, social, etc. tan diversos, podia oferir resultats necessàriament esbiaixats –i, doncs, perversos– i interpretacions excessivament reduccionistes i de dubtós rendiment analític. A més, en el procés formatiu i educatiu integral dels escolars, calia valorar molts altres elements, a part dels triats, per a l'establiment de llistats jerarquitats i per a la determinació de la bondat o no d'un sistema educatiu. Ara mateix algun paradís d'eficiència escolar s'està qüestionant l'autèntica salut formativa dels seus escolars.

Recentment, dos anys després de l'informe PISA, alguna entitat –de demostrada capacitat interpretativa per a tot allò que afecta el món educatiu– ha publicat un altre document per arribar –sense allunyar-se gaire del camí fressat de l'informe PISA– a semblants conclusions.

Valgui per a aquest informe la mateixa reticència que ens va suscitar l'informe PISA. I atorguem-li, a més, la condició de la inoportunitat. Si més no, perquè, després d'una pretesa diagnosi en la fase descriptiva de l'informe PISA, ara tocava avançar des d'aquí cap al pas següent de prescripció i proposta de solucions. Quan, a més, s'és sabedor de la concreta realitat del nostre país, amb la seva heterogènia situació de multiculturalitat, ens hauríem d'estalviar l'establiment de comparacions entre països dissemblants, tan inútils com enutjoses. Inoportunitat, també, perquè, immersos ara mateix en un debat per dotar-nos d'un articulat formal i legal que ens ajudi a trobar el desllorigador de la nostra complexa realitat escolar, el que, potser menys convindria és reblar el clau del «dèjà-vu» negatiu.

## Ens hauríem d'estalviar l'establiment de comparacions entre països dissemblants, tan inútils com enutjoses

Com a col·legi professional dels ensenyants, ens preocupa més aviat la discussió concreta sobre allò que podem fer entre tots en favor del sistema educatiu, sense perdre de vista la nostra immediata, personal i intransferible realitat concreta. I ens preocupa, en aquest sentit, tant la formació del professorat com el seu ànim individual i col·lectiu per dur endavant una feina que requereix esforç i sobreesforç; un professorat que no mereix desqualificacions, ni que sigui implícitament. I voldríem que es convidés aquest professorat no solament a reflexionar, sinó també a opinar sobre els resultats i la dificultat del seu treball, ara i aquí, és a dir en un context propi molt difícil d'equiparar a cap altra realitat. I que, en aquest sentit, hi hagi diàleg obert i continuat per orientar qualsevol procés de reforma educativa i, més concretament, totes les mesures que duguin a fer més eficaç la feina quotidiana a l'aula. I que es mesurin, es matisin o s'evitin eslògans destacats en enquadrets vistosos, els quals, pel seu to lapidari i sentencios, tendeixen a la simplificació tòpica, al veredicte fàcil i al pessimisme gratuït.

La professió docent, el món de l'ensenyament en general, trobarà en el Col·legi tot el suport per optimitzar la feina concreta i diària del professorat per avançar, més que no pas cap a una excel·lència possibilista, cap a la qualitat possible, treballada rigorosament i millorada dia a dia.

## Com a col·legi professional dels ensenyants, ens preocupa més aviat la discussió concreta sobre allò que podem fer entre tots en favor del sistema

